

Terwijl mijn pa vertelde hoe leerzaam Simpele Chef wel was, stak mijn ma haar neus in de lucht.

Ik liep naar mijn kamer, legde Pluizie op bed en nam een douche. Daarna trok ik mijn pyjama aan – in bed draag ik altijd een van mijn pa's oude concert-T-shirts, hij heeft er hopen van en ze zitten echt lekker. Toen ging ik op mijn zitzak zitten en begon te lezen. Dat leek me de beste manier om erachter te komen waarom Pluizie hier was.

HOOFDSTUK 3

VRIENDEN

Ik bleef op mijn zitzak zitten lezen tot mijn vader mijn kamer binnenkwam en ik het licht uit moest doen. Daarna zei hij wat hij elke avond zegt.

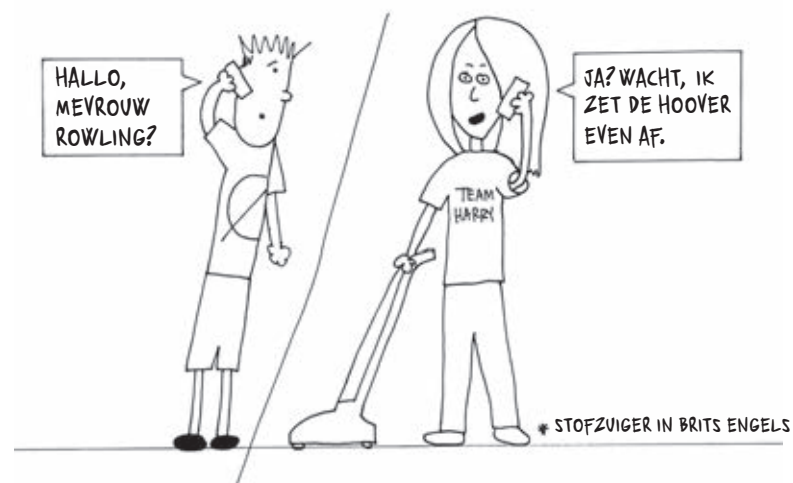
Ik bleef met een zaklamp onder mijn deken lezen tot mijn ma mijn kamer binnenkwam en mij het volgende meedeelde ...

Daarna las ik stiekem verder met de hulp van een lichtstaafje en twee dekens. Het was behoorlijk warm onder die dekens en even na middernacht werden mijn oogleden zo zwaar dat ik ze nauwelijks open kon houden.

Toen ik de volgende morgen wakker werd, merkte ik dat ik De Steen der Wijzen tot over de helft had gelezen. Door voor Wonkenstein te zorgen was ik blijkbaar een veel snellere lezer geworden. Het hielp natuurlijk ook wel dat het boek echt goed was. Het was veel beter dan de film. En bovendien – ik weet niet of je het beseft en ik wil echt niemand de stuipen op het lijf jagen, maar hele stukken uit het boek komen niet eens in de film voor. Ik had zo'n beetje het gevoel dat ik de schrijver eigenlijk moest bellen om haar dat te vertellen.

Ik vermoed dat ze het wel al weet, dus ik besloot haar toch maar niet te bellen.

Ik rekte me uit en keek mijn kamer rond. Ik zag Pluizie niet meteen, maar ik rook wel iets.

Pluizie was onder mijn bed gegleden. Ik haalde hem eronderuit en zette hem op mijn kussen.

Ik trok mijn kleren aan – klaar voor de dag – en keek toen een paar seconden naar Pluizie. Hij verroerde nog altijd geen vin en stuurde in de verte alsof hij in trance was. Ik ben geen dokter of hypnotiseur, dus ik weet niet veel van trances. Ik herinner me wel nog een film die ik een paar jaar geleden zag en daarin was iemand onder hypnose. Ik weet ook nog dat ze alleen maar uit hypnose kon

komen als iemand een liefdesliedje voor haar zong.

Ik kon niks anders bedenken, dus ik schraapte mijn keel en gaf 'm van jetje.

Het was gênant, maar ik dacht dat ik een van Pluizies vingers zag samentrekken, dus ik ging door. Ik wilde net een tweede strofe beginnen, toen iemand op mijn raam klopte en mijn optreden onderbrak.

Ik draaide me om en zag de gezichten van mijn vrienden tegen het raam plakken. Ik stopte meteen met zingen en probeerde gauw te doen alsof ik een boer liet. Ik geloof dat ik er nog wel mee wegkwam.

Mijn vrienden komen meestal door mijn raam naar binnen, niet via de voordeur. Mijn ma krijgt er de kriebels van. Volgens mij bewijs ik haar net een dienst doordat mijn vrienden niet aanbellen en met vuil en andere troep naar binnen denderen.

Ik schoof Pluizie onder mijn deken en deed het raam open. Het was nog maar een seconde open of mijn vrienden stortten zich naar binnen. Ze begonnen allemaal tegelijk te praten.

Jack had hun verteld over de Potterwookiee en nu wilden ze weten of het waar was. Ik probeerde hun wijs te maken dat Jack onzin uitkraamde, maar toen haalde Jack zijn neus op.

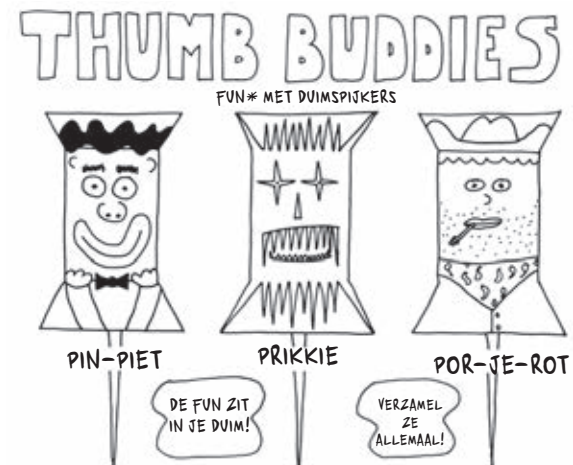
Jack gaf een brul en wees naar mijn bed. Ze begonnen als een meute wilde honden aan mijn dekens te trekken.

Jack zette Pluizie op bed en ze troepten allemaal om hem heen om hem van dichtbij te bekijken. Die arme Pluizie lag daar maar, stokstijf. Ik was eigenlijk behoorlijk ongerust over hem, tot ik zag hoe hij zijn linkeroog open- en weer dichtdeed, als een trage knipoog. Niemand anders merkte het. Ze waren veel te druk bezig mij uit te lachen omdat ik nog met een knuffel sliep. Eerst kon hun getreiter me niet veel schelen. Maar toen kwamen ze op het idee om mij ook met andere dingen te pesten.

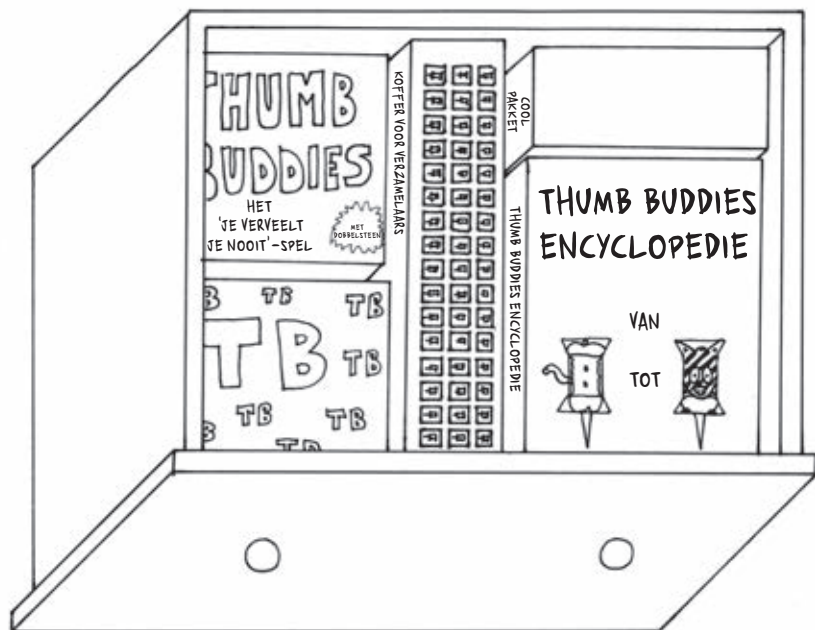

Blijkbaar was ik een makkelijke prooi. Toch hadden ze het over één ding mis. Pluizie was geen knuffelbeest. En ja, ik geef het toe – ik kijk graag naar Simpele Chef. Maar da's omdat het een combinatie is van tv en eten, twee van mijn lievelingsdingen. En de Thumb Buddies ... Geen van mijn vrienden wist dat ik ze nog altijd verzamelde.

*ECHTE FUN NOG ALTIJD NIET INBEGREPEN

Thumb Buddies zijn mijn geheime obsessie. Jaren geleden waren ze heel populair. Maar toen werden ze niet meer gemaakt omdat te veel kinderen zich prikten. Een oudermagazine noemde ze 'het slechtste speelgoedidee ooit'. Ik ben het er niet mee eens. Ik hou ervan dat ze zo klein en gedetailleerd zijn. Iedereen mocht het vroeger weten dat ik ze spaarde, maar nu doe ik het in het geheim, via eBay en Thumb Buddiesbijeenkomsten. Mijn vrienden zouden me voor eeuwig uitlachen als ze wisten wat er in de onderste lade van mijn kleerkast zat.

Ik vloog eropaf en ging voor mijn kleerkast staan, gewoon voor de zekerheid. Maar mijn vrienden hadden geen interesse voor mijn kleerkast. Ze waren kwaad op Jack, omdat hij ze hierheen had gebracht voor een knuffelbeest. Teddy gaf Jack scheldend een duw tegen zijn arm en ze draaiden zich al om, om er door het raam vandoor te gaan. De kust was weer veilig geweest als Rourk niet had beslist om zijn stomme bek open te trekken.

Rourk is een van onze vrienden, maar hij voegt zelden iets toe als hij iets zegt. Hij doet graag stoer, praat graag hard en soms slaat hij schunnige taal uit. Natuurlijk vloekt hij niet echt.

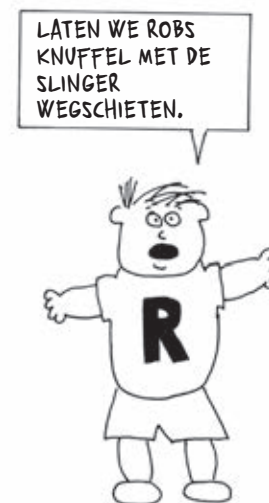
Hij herhaalt alleen maar wat hij hoort van zijn grote broer, maar hij hoort het verkeerd en dus houden zijn schunnige woorden geen steek.

Ik mag van mijn ma nooit logeren bij Rourk en dat vind ik prima. De laatste keer dat Aaron bij Rourk bleef slapen, moest hij op de grond liggen en Rourks broer schoor zijn haar aan één kant af en pikte zijn broek.

En net nu mijn vrienden wilden vertrekken, besloot Rourk zijn ellendige mond open te trekken en zei ...

Ik greep Pluzie beet en deinsde achteruit. Ik probeerde hen tot rede te brengen, maar ze konden maar aan één ding denken. Het zag er niet goed uit voor Pluzie.

HOOFDSTUK 4

DE SLINGER

Oké, dit is het perfecte moment voor een ...

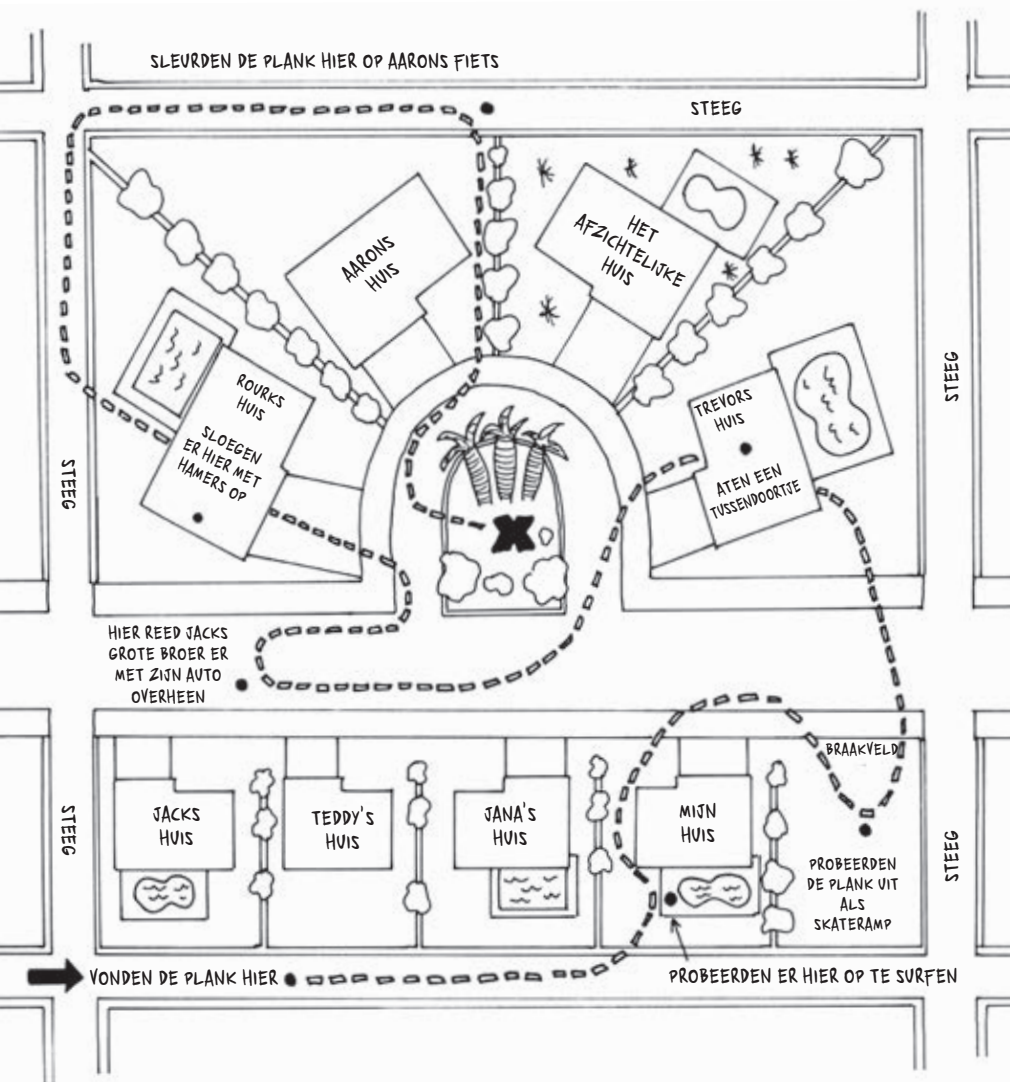

IK moet je even briefen. In mijn buurt lopen er stegen achter de meeste huizen.

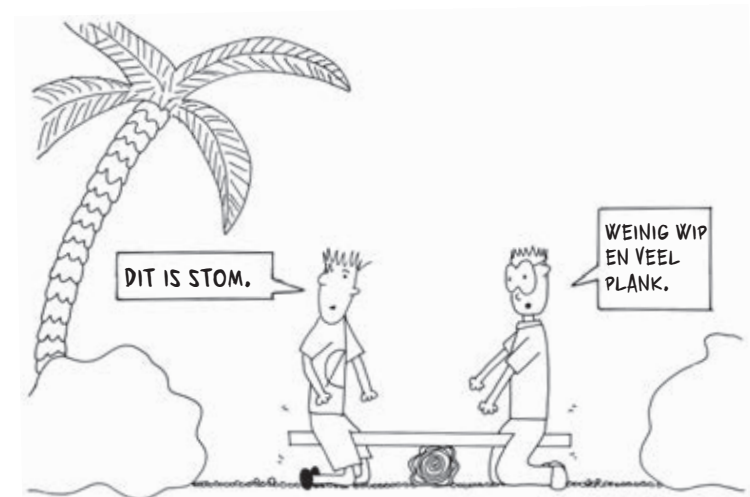
Één keer per week rijden er vuilniswagens doorheen die alle vuilnis ophalen. De rest van de tijd gebruiken we de stegen om ons sneller door de buurt te verplaatsen. Een van de goeie dingen van de stegen zijn de enorme vuilcontainers die er staan. Trevor en ik doen weleens aan containerduiken en dan vinden we vaak coole dingen die mensen stomweg hebben weggegooid.

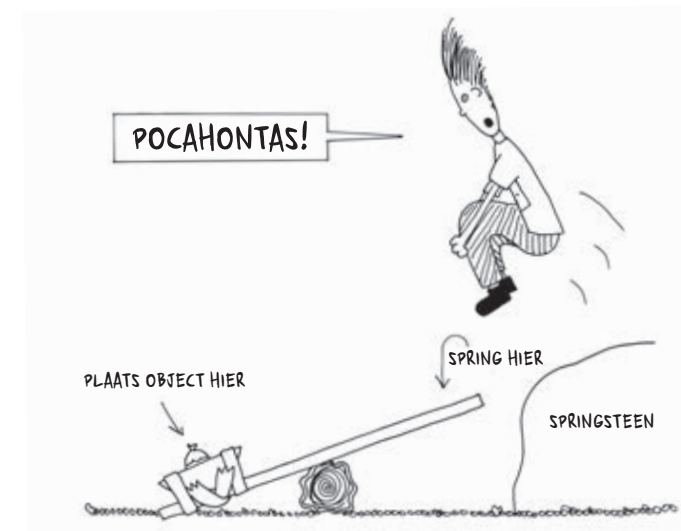
Drie maanden geleden vonden Trevor en ik een grote plastic plank. We hadden geen idee wat het eigenlijk was, maar het was absoluut de moeite om te bewaren. We droegen de plank de steeg uit en na een paar stops om ze te testen op haar sterkte, brachten we ze naar het eiland in het midden van onze doodlopende straat.

Op het eilandje probeerden we de plank over een houten blok te leggen. Om de een of andere reden dachten we zo een geweldige wiplank te kunnen maken.

De plank was te laag en te kort om echt als een wip te werken, dus we besloten er een katapult van te maken. Ik plakte een grote schaal vast aan één kant van de plank en we sleepten ze naar een van de grote stenen op het eiland. Nu moesten we alleen maar van de steen afspringen, op het andere eind van de plank, om dingen hoog de lucht in te kunnen slingeren.

Nadat iets de lucht in geschoten is, proberen we het te vangen als het naar beneden komt.

Mijn vrienden en ik hebben watermeloenen afgeschoten, appels, voetballen – zo ongeveer alles waarvan we dachten dat het op een leuke manier omhoog- en weer omlaag zou komen. Het beste dat de Slinger tot nu toe heeft weggeslingerd, is een hoop ijs sandwiches. Jack pakte ze uit de vriezer bij hem thuis en trok er de wikkels af, en we schoten er dozijnen tegelijk af. Jack kreeg een week huisarrest voor het verspillen van eten en ze waren behoorlijk moeilijk te vangen, maar de schade die de ijsjes aanrichtten, was lekker.

Rourk moest twee keer douchen om alle ijs en stukjes koek uit zijn haar te krijgen.

Oké, sorry voor de onderbreking. Ik dacht gewoon dat ik je maar beter kon vertellen over de Slinger, zodat je snapt wat Pluzie te wachten stond.